

Анатолий Петрович Днепров

Петнистя Боб

**Москва
«Книга по Требованию»**

УДК 82-3
ББК 84
А64

А64   **Анатолий Петрович Днепров**
Петнистя Боб / Анатолий Петрович Днепров – М.: Книга по Тре-
бованию, 2012. – 41 с.

ISBN 978-5-458-04381-6

ISBN 978-5-458-04381-6

© Издание на русском языке, оформление
«YOYO Media», 2012

© Издание на русском языке, оцифровка,
«Книга по Требованию», 2012

Анатолий Днепров
Петнистя Боб

I

Гледахме оранжевата островърха грамада, която се издигаше на половин миля от нас. Просто да се чудиш как се е появила в центъра на пясъчната равнина тази скала, висока три хиляди фута.

— Чудо на природата — подчерта Боб. — Да не вярваш на очите си!

В далечината, между нас и скалата, се виждаше ограда от бодлива тел и през нея се губеше към хоризонта тясна бетонизирана пътека. На мястото, където пътеката пресичаше оградата, под брезентен навес при вратите стоеше часовей.

Някога тук сигурно всичко наоколо е било скали. Постепенно те са се рушили и е останала само тази.

Погледнах Боб и се усмихнах мислено.

Белите ивици по лицето му бяха станали бледорозови от лъчите на яркото сутрешно слънце.

— Знаеш ли какво си мисля — казах аз. — Това, което не са направили за милиони години дъждовете, бурите и ветровете, то за десетина години ще го направим ние, хората.

Боб наведе глава и започна да рови с крак мекия пясък. Стори ми се, че се стеснява от белите петна по лицето си.

Преди да постъпим на работа, всички бяхме проверени от медицинска комисия. На Боб му намериха някаква рядко срещана болест, наричана „вителиго“.

При такова заболяване по тялото се появяват непигментирани ивици. Иначе му нямаше нищо друго.

— Някакъв учен или философ бе казал, че човечеството представлява раков тумор по тялото на нашата планета — промълви Боб.

— По-лошо. Едра шарка. След всяка война шарката оставя по лицето на планетата все по-дълбоки белези. Представям си как ще изглежда Земята, когато по нея минат нашите ейч-бомби!¹ След като се налюбувахме до насита на скалата, ние се потъртрихме отново към сивото двуетажно здание. По-вдясно се намираше котеджът на полковник Джейкс, а вляво от главната сграда се издигаше огромна брезентова шатра, висока колкото пететажна къща. На защитената от вятъра страна на брезента трептяха три грамадни сини букви — инициалите на нашата могъща държава.

— Тези неща ги трупат ей в тази шатра — поясних аз. — Ти къде си изучавал математика?

— В Чикаго. При професор Колинз. А ти?

— Аз не съм математик. Дозиметрист съм. Разбирам малко и от електроника. Но съм завършил само колеж.

Срещу нас вървеше полковник Джейкс.

— Харесва ли ви тук? — обърна се той към мен.

— Дявол знае! Без работа човек може да се побърка.

— Имаме хубав бар. Безплатен. На самообслужване.

— Знам го.

Докато ние разговаряхме с него, Боб продължаваше да върви към сградата. Изглежда, не му беше много по сърце да разговаря с военни. А на мен, виж, ми беше безразлично. Всички тия военноуниформени са големи дръвници.

— Кое е това момче? — попита полковникът, като кимна към Боб.

— Това е Боб Вигнер, нашият математик.

— Аа — каза Джейкс. — Сега без тях крачка не можем направи.

— Точно така. Ами ние кога ще започнем истинската работа?

— А вие защо толкова бързате? Заплатата ви нали върви, добре сте.

— Не много — отговорих аз и се помъкнах към бара.

В бара заварих Джордж Крам, Самуел Фин и брюнетката, чието фамилно име, струва ми се, беше Чикони.

— Салют, Уилям! А къде е твоят петнист приятел? — запитва Фин.

— Сигурно е отишъл да спи. На него не му харесва много тук.

— Не ми харесват момчета с такава петниста мутра като неговата! — каза брюнетката, без да откъсва ярко начервените си устни от чашата.

— Впрочем коя сте вие? — запитах аз.

— А вие?

Не понасям безочливите девойки. А тази беше най-безсрамната от всички, които познавах. Имаше физиономия като онези от кино-рекламата, красиви крака и хубава фигура. Чашата ѝ беше изцапана с червило. Стана ми противно и си налях джин, като го разреших наполовина с лимонов сок.

— Уилям, тя е единствената дама при нас — каза Джордж.

— По-добре хич да я нямаше — измърморих аз.

Ядосах се заради Боб. Какво я интересува тази девойка неговото лице? Много ми се искаше да видя как щеше да се чувства, ако неочаквано при нея се появеше някакво нарушение на обмяната на веществата!

Няколко минути пихме мълчаливо. После отново заговори Самуел Фин.

— Може да излезе, че ние тук напразно си губим времето. По

радиото предаваха, че скоро щели да забранят всякакви изпитания. Край на всички атомни работи.

— Глупости! — уверено каза Чикони. — Правителството никога няма да се съгласи с това. Пропагандна шумотевица.

— Вие случайно да не сте помощник на държавния секретар? — запитах аз.

— Не. Негова племенница съм. А вие да не сте от комисията по разследването?

Изсумтях възмутено и се обърнах.

— Ако прекратят изпитанията, ние няма да имаме работа тук — продължи Фин. — Най-доброто, на което можем да разчитаме при подобен случай, е сумата, необходима за връщане, плюс дневните.

Фин явно много го вълнуваше паричният проблем. А на мен ми е все едно. Ако не тук, то другаде можех да намеря работа по специалността си. Кой знае защо, отново ме хвана яд за Боб. Просто намразих брюнетката.

След втората чаша джин казах:

— На такава работа не трябва да се допускат женоря.

Тя ми хвърли презрителен поглед и излезе от бара.

Крам и Фин се разсмяха на глас.

— Какво си се заял с нея. Тя е доктор.

— Още по-лошо. Какво право има да говори така за Вигнер?

— На теб пък какво ти е харесал толкова този петнист момък? Нали все трябва да се говори за нещо? Преди да пристигнеш например, тебе одумвахме.

— Мене ме одумвайте колкото си щете, но Боб не закачайте.

Наистина какво толкоз ми е харесал Боб? Той е един такъв тих, стеснителен и видът му е твърде неугледен. Сигурно нито едно момиче не иска да танцува с него.

— Щом е лекарка, по-добре да помисли как да избави момчето от това глупаво витилиго. Правим свръх-бомби, а не можем да излекуваме хората от такова дребно нещо...

— Ядосан си — подхвърли Крам. — Я по-добре иди да спиш.

Не отидох да спя, а се отбих при Боб. Неговата стая и работен кабинет се намираха на първия етаж в левия край на коридора. Поставях малко до прозореца и гледах брезентовия купол, край който лениво се шляеха момчета във виолетови комбинезони. Те влачеха вътре в шатрата големи сандъци, обковани с ламарина.

Боб се беше излегнал на дивана и прелистваше някакво списание.

— Защо не дойде в бара?

— Нямах желание — отвърна той и ме погледна право в очите.

Видя ми се страшно умно и честно момче. Не знам защо.

— Слушай, Боб. Ако някое говедо те обиди, кажи ми. В колежа бях шампион по бой без никакъв стил.

Той се понадигна и се усмихна учудено.

На вратата се почука.

— Влезте — каза Боб.

В стаята влезе същата онази брюнетка. От яд чак дъхът ми секна.

— Вие ли сте Боб Вигнер? — запита тя, без да ми обръща никакво внимание.

— Да.

— Току-що прегледах медицинския ви картон. Предписани са ви инжекции и ултравиолетови лъчи.

Боб кимна смутено.

— Съблечете се до кръста. А вие, моля ви, излезте — обърна се тя към мен.

— На какво основание?

— Така трябва. Ако не излезете, ще се оплача на полковник Джейкс.

Тя отвори малко кожено куфарче и извади от него спринцовка, спиртна лампа и кутийка с ампули. Боб стоеше смутен посред стаята.

— Е, добре. Лекувай се, приятелю — казах аз, като го тупнах по рамото. — Само че нямай голямо доверие на тези палачи.

И отново се потътрих към бара.

II

Скоро ландшафтът около нашата база ми омръзна. И двамата с Боб се нагледахме до втръсване и на островърхата оранжева скала, и на еднообразната пустиня. Ласкаещото душата усещане, че до нас, под брезентния купол, лежи водородната бомба, също се притъпи. Реших да не вземам много присърце всичко това. Щом онези, които се препоръчват за спасители на човечеството, не ги тревожи атомната война, защо съм загрижен аз да мисля за нея?

В бара разговаряхме защо навсякъде по света протестират против изпитанията на атомните и водородни бомби. Самуел Фин ни успокояваше:

— Момчета, плуйте на цялата тази дрънканица. Ние сме дошли да изкараме някоя пара. Ако се споразумеят да прекратят изпитанията, свършено е с нас.

В това имаше известна логика. Смисълът на изказванията на Фин беше много ясен: кое е по-важно — парите или животът?

Не знам как нашите момчета са попаднали в базата, какво са мислили за всичко това, но що се отнася до мен, то в края на краищата настъпи такъв момент, когато ми стана безразлично дали ще работя на тайните изпитания на водородните бомби, или в някоя болница, където лекуват рака с радиоактивни лъчи. И за да не мисля върху това, пиех уиски.

След напиването в бара се отбихах при Боб. Не мога да кажа, че посещенията ми го радваха, особено когато идвах пиан. Той ми се усмихваше приветливо и ме канеше да поседна. Но аз чувствавах, че не искаше да се заседявам дълго в стаята му. А отгоре на всичко и Маргарет Чикони със своята ултравиолетова лампа и спринцовката:

— Моля да излезете. Ще правя инжекции на мистър Вигнер.

От нейните посещения при Боб белите ивици по лицето му не намаляха. А откровено казано, аз напълно го загубих.

Веднъж сериозно си поговорих с Чикони в бара.

— Какво сте се лепнали за Боб?

— Лекувам го.

— А за какъв дявол идвате тъкмо в момента, когато аз се отбивам при него?

— Същият въпрос бих могла да ви задам и аз.

— Знаете ли, мис, макар да сте привлекателна девойка, на мен това не ми действа. Не бих искал да съблазнявате умни и неопит-

ни момчета като Боб. Това е направо подло.

— На колко години сте били, когато сте започнали да пиете уиски? — запита Чикони.

— На осемнайсет. Но това няма отношение към работата.

— Ясно. Вие сте алкохолик.

— Не по-лош от другите.

В бара влезе Боб.

— Здравей, старче! — извиках аз. — Утре е неделя и аз те каня да се поразходим до Санта Крус. Селото, разбира се, не струва, но момичетата са един път.

Боб погледна смутено Маргарет.

— Преди малко получих изчислителна машина на фирмата „Феано“. Прекрасно нещо. Обемът на паметта е милион и половина двойни единици.

— Какво представлява твоята машина в сравнение с танцовата площадка в Санта Крус? — възкликнах аз, допивайки третата порция уиски.

— Това са несравними неща. „Феано“ е равноценна на най-съвременната изчислителна машина. Тя може да изчисли всеки алгоритъм.

Боб ми харесваше точно защото не беше като другите. Философът гледаше на нещата от някаква много особена гледна точка.

— Как се чувствувате? — запита Боб, усмихнат стеснително.

Тази комедия започна да ме ядосва. За щастие влезе Самуел Фин.

— Здравей, къде беше? — запитах го.

— Под купола. Джейкс ме изпрати там. Голяма работа е, казвам ви!

— Кое?

— Новата ейч-бомба. Тъпомуцунесто чудовище със сиво-кафяво-зеленикав цвят. Ей такова!

Той разпери широко ръце.

— Колко? — запита Боб.

— Горедолу седемдесет мегатона.

Отпих от уискито.

Така или иначе свършено е с нас. Сигурен съм, че и други имат същите тъпомуцунести чудовища или може би още по-силни...

Чикони слезе от високия стол и каза:

— Да вървим, Боб. Нека тези дегенерати се напиват.

Боб тръгна подире й като кученце. Чудно момче!

Обзе ме страшна злоба. Когато те бяха вече при вратата, извиках:

— Хей, Боб! Може ли тази никаквица да е по-важна за теб, от-

колкото приятелите ти?

Те спряха като заковани. После Маргарет се върна с твърда крачка, дойде до мен и с всички сила ме удари по бузата.

Не забелязах как двамата с Боб излязоха от бара. Стоях като зашеметен, а Самуел Фин се смееше с цяло гърло.

— Ама че жена! С такава и атомната бомба не е страшна.

Олюлявайки се, се помъкнах към квартирата си. Посрещна ме Боб.

— Знаеш ли, тази машина на фирмата „Феано“ е истинско чудо! — възкликна той, като ме хвана за ръката.

— Върви по дяволите!

— Не, ти чуй само. Съвсем не е по-лоша от „Евенка“.

— Боб! — заплашително изревах аз. — Върви по...

Боб се отдръпна и някак особено се притисна до стената. Устните му затрепераха, после се свиха, а на петнистото му чело се появи дълбока бръчка, каквато по-рано никога не бях виждал.

Той ми обърна гръб и се прибра в стаята си. Нищо. Качих се на втория етаж, като си мислех, че Боб напрасно се обиди. Главата ми бучеше. Забелязах на масата плик. Оказа се писмо от майка ми. Тя ми пишеше, че най-важното в живота е дружбата. Ако всички хора на земята, независимо от това къде живеят и с какво се занимават, дружели, никога нямало да има войни.

Сигурно в това имаше частица истина. Лошо, че оскърбих Боб. Нищо, ще му мине. Той е толкова доволен, че са му дали за математическите му изчисления портативна електронна машинка „Феано“! На мен също ми дадоха едно-друго — четири парчета жица, две червени и две сини, които трябваше да съединя с импулсните броячи „Ракета“ и „Пакет“. Когато взривят водородната бомба под скалата, аз ще седя в стаята си и ще наблюдавам броячите. Необходимо е да се знае каква ще бъде степента на радиоактивността на повърхността на земята след взривяването на бомбата под скалата.

III

Джордж Крам завеждаше лабораторията по фотоелектроника. Това са фотоелементи, термистори, сцинтилатори и прочее. Измерването интензивността на избухването, на спектралното излъчване, на интензивността на потока от радиоактивни частици — всичко това е по неговата специалност. Той си вършеше работата мълчаливо и не се хвалеше. А всички ние се хвалехме. Всички с изключение на Боб.

Веднъж срещнах в коридора Крам.

— Скоро край на скалата.

— Жалко — отвърна Крам.

— Жалко е, когато убиват човек. А тук става дума за скала — голяма работа!

— Това е единствената скала на сто мили наоколо.

— В света скали колкото щещ.

— Въпреки това. Нашата скала придава на околността неповторимост.

Какво му става, да не е мръднал? Преди изпитанието на бомбата изведнъж му дожаля за скалата!

Излязох от жилищната сграда и тръгнах към часовоя при оградата от бодлива тел. Той гледеше в небето и без да ме погледне, каза:

— Току-що прелетя самолет. След него остана димна следа. И то че изчезна. Чудно, нали?

Аз не видях нищо в синьото небе и се загледах в оранжевата скала.

— Казват, че в понеделник тя също ще изчезне — каза часовоят и кимна към скалата.

— И какво от това?

— Всички ние сме истински мръсници. Разваляме природата.

Това беше обикновено момче с карабина в ръце. Беше пхнал пилотката си под широкия колан на панталона си. Под гъстите му черни коси по лицето се стичаха капчици пот.

Тръгнах към портата.

— Стой! — извика часовоят. — Не може!

— Че защо?

— От днес е забранено да се излиза извън оградата.

— Защо?

— Тя вече е там.

— Коя?